

Scott Ritter: Válka s Ruskem by se nepodobala ničemu, co USA a NATO kdy zažily

- CZ24 News | 12. února 2022

RUSKO: Na nedávné tiskové [konferenci](#), která se konala u příležitosti návštěvy maďarského premiéra Viktora Orbána v Moskvě, hovořil ruský prezident Vladimir Putin o pokračujícím rozšiřování NATO a o možných důsledcích vstupu Ukrajiny do transatlantické aliance.

„Jejich hlavním úkolem je zadržovat rozvoj Ruska,“ řekl Putin. „Ukrajina je pouze nástrojem k dosažení tohoto cíle. Mohli by nás zatáhnout do nějakého ozbrojeného konfliktu a donutit své spojence v Evropě, aby zavedli velmi tvrdé sankce, o kterých se dnes hovoří ve Spojených státech,“ poznamenal. „Nebo by mohli vtáhnout Ukrajinu do NATO, zřídit tam úderné zbraňové systémy a povzbudit některé lidi, aby řešili otázku Donbasu nebo Krymu silou, a ještě nás zatáhnout do ozbrojeného konfliktu.“

Putin pokračoval: „Představme si, že Ukrajina je členem NATO, je napěchovaná zbraněmi a jsou tam nejmodernější raketové systémy jako v Polsku a Rumunsku. Kdo jí zabrání rozpoutat operace na Krymu, natož na Donbasu? Představme si, že Ukrajina je členem NATO a odváží se takové bojové operace. Musíme bojovat s blokem NATO? Přemýšlel o tom někdo? Zdá se, že ne.“

Tato slova však odmítla mluvčí Bílého domu Jen Psakiová, která je přirovnala k lišce, která „křičí z vršku kurníku, že se bojí slepic“, a dodala, že jakékoli ruské vyjádření strachu z Ukrajiny „by nemělo být uváděno jako konstatování faktu“.

Komentáře Psakiové jsou však odtržené od reálné situace. Hlavním cílem vlády ukrajinského prezidenta Volodymyra Zelenského je podle jeho slov „deokupace“ Krymu. Zatímco tento cíl byl v minulosti formulován v termínech diplomacie – „[s]ynergie našeho úsilí musí donutit Rusko k jednání o navrácení našeho poloostrova,“ [řekl](#) Zelenskij na Krymské platformě, ukrajinském fóru zaměřeném na znovuzískání kontroly nad Krymem – ve skutečnosti je jeho strategie návratu čistě vojenská, v níž bylo Rusko označeno za „vojenského protivníka“ a jejíhož naplnění lze dosáhnout pouze prostřednictvím členství v NATO.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Jak chce Zelenskij tohoto cíle dosáhnout vojenskými prostředky, nebylo upřesněno. Jelikož se jedná o údajně obrannou alianci, je pravděpodobné, že NATO nezahájí žádnou ofenzivní vojenskou akci s cílem násilně převzít Krymský poloostrov od Ruska. Podmínky členství Ukrajiny, pokud by jí bylo uděleno, by totiž musely při řešení situace na Krymu obsahovat formulaci týkající se omezení [článku 5](#) NATO, který se vztahuje na kolektivní obranu, jinak by po vstupu Ukrajiny de facto existoval

válečný stav.

Nejpravděpodobnější scénář by zahrnoval rychlé převedení Ukrajiny pod „deštník“ ochrany NATO, přičemž na ukrajinském území by byly vytvořeny „bojové skupiny“ podobné těm, které byly nasazeny ve východní Evropě, a k zabezpečení ukrajinského vzdušného prostoru by byla nasazena moderní protivzdušná obrana v kombinaci s předsunutými letouny NATO.

Jakmile by byl tento deštník vytvořen, Ukrajina by se cítila dosti statečná zahájit hybridní konflikt proti tomu, co považuje za ruskou okupaci Krymu, a využít nekonvenční válečné schopnosti, které [získala](#) od roku 2015 z rukou CIA, k zahájení povstání, jehož cílem by bylo „zabít Rusy“.

Představa, že by Rusko nečinně přihlíželo partyzánské válce na Krymu vedené z Ukrajiny, je směšná; pokud by bylo konfrontováno s takovým scénářem, s velkou pravděpodobností by v odvetě použilo své vlastní nekonvenční schopnosti. Ukrajina by samozřejmě začala křičet a NATO by bylo konfrontováno s povinností kolektivní obrany podle článku 5. Stručně řečeno, NATO by se ocitlo ve válce s Ruskem.

Nejde o plané spekulace. Když americký prezident Joe Biden vysvětloval své nedávné rozhodnutí vyslat do Evropy v reakci na probíhající ukrajinskou krizi zhruba 3 000 amerických vojáků, [prohlásil](#): „Dokud bude [Putin] jednat agresivně, budeme se snažit ujistit naše spojence v NATO ve východní Evropě, že jsme tam a že článek 5 je posvátným závazkem.“

Bidenovy komentáře jsou opakováním jeho první návštěvy v sídle NATO 15. června loňského roku. Tehdy Biden jednal s generálním tajemníkem NATO Jensem Stoltenbergem a [zdůraznil](#) americký závazek dodržovat článek 5 Charty NATO. „Článek 5 bereme jako posvátný závazek,“ řekl Biden. „Chci, aby NATO vědělo, že Amerika je zde.“

Bidenův pohled na NATO a Ukrajinu vychází ze zkušeností, které získal jako viceprezident za vlády Baracka Obamy. V roce 2015 tehdejší náměstek ministra obrany Bob Work novinářům [řekl](#): „Jak konstatoval prezident Obama, Ukrajina by měla ... mít možnost zvolit si svou budoucnost. A odmítáme jakékoli řeči o sféře vlivu. A při projevu v Estonsku letos v září dal prezident jasně najevo, že náš závazek vůči spojencům v NATO tváří v tvář ruské agresi je neochvějný. Jak řekl, v této alianci nejsou žádní staří a žádní noví členové. Nejsou zde žádní mladší partneři a nejsou zde žádní starší partneři. Jsou zde pouze spojenci, čistě a jednoduše. A my budeme bránit územní celistvost každého jednotlivého spojence.“

Co by tato obhajoba obnášela? Jako člověk, který kdysi absolvoval výcvik v boji proti sovětské armádě, mohu potvrdit, že válka s Ruskem by se nepodobala ničemu, co americká armáda kdy zažila. Americká armáda není ani organizovaná, ani vycvičená, ani vybavená pro boj se svými ruskými protějšky. Nemá ani doktrínu schopnou podpořit rozsáhlý konflikt s kombinovanými zbraněmi. Pokud by USA byly zataženy do konvenční pozemní války s Ruskem, čelily by porážce, jaká nemá v americké vojenské historii obdoby. Stručně řečeno, byl by to nářez.

Neberte mě za slovo. V roce 2016 tehdejší generálporučík H. R. McMaster, když hovořil o výsledcích studie - Válka nové generace v Rusku -, kterou inicioval v roce 2015, aby prozkoumal zkušenosti z bojů na východní Ukrajině, [řekl](#) posluchačům v Centru pro strategická a mezinárodní studia ve Washingtonu, že Rusové mají lepší dělostřeleckou palebnou sílu, lepší bojovou techniku a naučili se sofistikovaně využívat bezpilotní letadla (UAV) pro taktický efekt. „Pokud by se americké síly ocitly v pozemní válce s Ruskem,“ řekl McMaster, „čekalo by je kruté a studené probuzení.“

Zkrátka by dostali na prdel.

Dvacet let amerických zpackaných válek v Afghánistánu, Iráku a Sýrii vyprodukovalo armádu, která

již nebyla schopna postavit se rovnocennému protivníku v otevřeném boji. Na tuto skutečnost upozornila [studie](#), kterou v roce 2017 provedla 173. výsadková brigáda americké armády, centrální americká složka Rapid Deployment Force (Sil rychlého nasazení) NATO. Studie zjistila, že americké vojenské síly v Evropě nejsou dostatečně vybaveny, mají nedostatečné personální obsazení a jsou nedostatečně organizovány, aby mohly čelit vojenské agresí ze strany Ruska. Nedostatek životaschopné protivzdušné obrany a schopností elektronického boje by v kombinaci s přílišnou závislostí na satelitní komunikaci a navigačních systémech GPS vedl k částečnému zničení americké armády v rychlém sledu, pokud by se postavila ruské armádě, která by byla organizována, vycvičena a vybavena speciálně k porážce USA/NATO.

Problém není jen kvalitativní, ale také kvantitativní – i kdyby se americká armáda dokázala postavit ruskému protivníkovi (což nedokáže), jednoduše nemá dostatečnou velikost na to, aby přežila v jakékoli trvalé bitvě nebo kampani. Konflikt nízké intenzity, který americká armáda vedla v Iráku a Afghánistánu, vytvořil organizační étos postavený na myšlence, že každý americký život je cenný a že bude vynaloženo veškeré úsilí na evakuaci zraněných, aby se jim dostalo život zachraňující lékařské péče v co nejkratším čase. Tato koncepce mohla být životaschopná tam, kde USA kontrolovaly prostředí, v němž se boje vedly. V rozsáhlé válce s kombinovanými zbraněmi je to však čirá fikce. Na pomoc nebudou létat zdravotnické evakuační vrtulníky – i kdyby odstartovaly, byly by sestřeleny. Nebudou tu polní sanitky – i kdyby dorazily na místo, byly by v krátké době zničeny. Nebudou polní nemocnice – i kdyby byly zřízeny, byly by obsazeny ruskými mobilními silami.

Čeká nás smrt a zkáza, a to ve velkém množství. Jednou z událostí, která podnítila McMasterovo studium ruského válčení, bylo zničení ukrajinské kombinované brigády ruským dělostřelectvem na začátku roku 2015. Takový osud by samozřejmě potkal jakoukoli podobnou americkou bojovou formaci. Převaha, které se Rusko těší v dělostřelecké palbě, je ohromující, a to jak z hlediska počtu nasazených dělostřeleckých systémů, tak z hlediska smrtící účinnosti použité munice.

Americké letectvo sice může být schopno bojovat ve vzdušném prostoru nad jakýmkoli bojištěm, ale nic se nevyrovná úplné vzdušné nadvládě, které se americká armáda těšila při operacích v Iráku a Afghánistánu. Vzdušný prostor bude napadán velmi schopným ruským letectvem a ruské pozemní jednotky budou operovat pod deštníkem protivzdušné obrany, jakému USA ani NATO nikdy nečelily. Nebude zde žádná kavalerie blízké letecké podpory, která by přišla na pomoc obklíčeným americkým jednotkám. Pozemní síly budou odkázány samy na sebe.

Tento pocit izolace bude ještě umocněn skutečností, že vzhledem k drtivé převaze Ruska ve schopnostech elektronického boje budou americké pozemní síly hluché, němé a slepé k tomu, co se kolem nich děje, neschopné komunikovat, přijímat zpravodajské informace a dokonce i operovat, protože přestanou fungovat vysílačky, elektronické systémy a zbraně.

Jakákoli válka s Ruskem by vedla k masovému vyvražďování amerických sil. V 80. letech jsme byli trénováni k tomu, abychom se smířili se ztrátami 30-40 % a pokračovali v boji, protože taková byla realita moderního boje proti sovětské hrozbě. Tehdy jsme byli schopni se Sovětům účinně vyrovnat, pokud jde o velikost, strukturu a schopnosti sil – zkrátka jsme mohli dát stejně dobře nebo lépe, než jsme dostali.

To by se nestalo v žádné evropské válce proti Rusku. USA ztratí většinu svých sil dříve, než se budou schopny přiblížit k jakémukoli ruskému protivníkovi, a to kvůli hluboké dělostřelecké palbě. I když se s nepřítelem přiblíží, výhoda, které se USA těšily proti iráckým a talibanským povstalcům a teroristům z ISIS, je minulostí. Naše taktika již není na úrovni – když dojde k boji zblízka, bude mimořádně prudký a USA z něj častěji vyjdou jako poražené.

Ale i kdyby se USA podařilo zvítězit v taktickém střetu s pěchotou na úrovni svých vrstevníků, nemají

prostě žádnou protiváhu proti ohromnému počtu tanků a obrněných bojových vozidel, které Rusko nasadí. I kdyby protitankové zbraně v držení amerických pozemních jednotek byly účinné proti moderním ruským tankům (a zkušenosti naznačují, že pravděpodobně nejsou), americké jednotky budou jednoduše přemoženy masou bojové síly, s níž se Rusové utkají.

V osmdesátých letech jsem měl možnost zúčastnit se útoku sovětského typu, který provedly speciálně vycvičené jednotky americké armády - „OPFOR“ - v Národním výcvikovém středisku ve Fort Irwin v Kalifornii, kde se dva sovětské mechanizované pěší pluky utkaly s mechanizovanou brigádou americké armády. Boj začal kolem druhé hodiny ranní. V půl šesté ráno byl konec, americká brigáda byla zničena a Sověti se zmocnili svých cílů. Když se na vaše pozice řítí 170 obrněných vozidel, je porážka téměř nevyhnutelná.

Takto by vypadala válka s Ruskem. Neomezila by se jen na Ukrajinu, ale rozšířila by se na bojiště v Pobaltí, Polsku, Rumunsku a jinde. Zahrnovala by ruské údery na letiště, sklady a přístavy NATO v celé hloubce Evropy.

[Zdroj](#)

Překlad: Zvedavec.org